ଅବଦୁଲ୍ ପରିବାର ପାଇଁ କିଣାକିଣି କରିବାକୁ ଯାଆନ୍ତି

IndSciCovid
by Indian Scientists Response to Covid
https://indscicov.in/

Illustrations by: Suneha Mohanty

ଅବଦୁଲ୍ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଉଠିଲା: ଆରେ! ମୁଁ ପୁଣି ଅଜିତ ସାର୍ ଙ୍କ ଶ୍ରେଣୀ ପାଇଁ ବିଳମ୍ବ କରିବାକୁ ଯାଉଛି! ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଫାଇନାଲ୍ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ବସିବାକୁ ଦେବେ ନାହିଁ!

ନିଦରୁ ଉଠି ସେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲା ଯେ ଲକ୍ଡାଉନ୍ ଚାଲିଥିଲା; କଲେଜ ବନ୍ଦ ଥିଲା ଏବଂ ସେ ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କ ଘରେ ଥିଲା। ସେ ପୁନର୍ବାର ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା। ଗୋଟିଏ କୋଠରୀ ଘର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା - ଅମ୍ମି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଚାହା ତିଆରି କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲେ, ଜେଜେମା ବୁଣା କାମ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଅବ୍ବା ତାଙ୍କ ନମାଜ ପଢୁଥିଲେ। ଏତେ ସବୁ କାମ ଭିତରେ ତାର ନିଦ ହେବ ନାହିଁ, ଏହି କଥା ଚିନ୍ତା କରି ସେ ଉଠି ପଡିଲା !

ଦାନ୍ତ ଘଷିବାବେଳେ ଅବଦୁଲ୍ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲା ଯେ ସେ ହଷ୍ଟେଲ ରୁମକୁ କେତେ ଝୁରୁଥିଲା ଯାହା ତାକୁ କେବଳ ତାର ରୁମମେଟ ସତୀଶର ସହ ବାଣ୍ଟିବାକୁ ପଡୁଥିଲା - ସେ କୋଠରୀ ଯାହା ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କ ଘରଠାରୁ ବିଶେଷ ବଡ ନୁହେଁ । ସେ ଚାହା ପିଇଲା ବେଳେ ତା'ର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ରାଜନୀତି ବିଷୟରେ ଯେଉଁ ଅସୀମିତ କଥା ହୁଏ ସେ ବିଷୟରେ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏବଂ କଲେଜରେ ପଢ଼ିବା ସମୟରେ ସେ ନିଜକୁ ଅଧିକ ସ୍ୱାଧୀନ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା । ପ୍ରାୟ ତିନି ସପ୍ତାହ ପୂର୍ବରୁ କଲେଜ ଏବଂ ହଷ୍ଟେଲ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଘରକୁ ଫେରିବା ପାଇଁ ତାକୁ ଦୁଇଟି ଖୁନ୍ଦା ଖୁନ୍ଦୀ ହୋଇଥିବା ଟ୍ରେନ୍ ଏବଂ ତିନି ଘଣ୍ଟା ଅଂଶୀଦାର ଜିପ୍ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ପଡିଥିଲା! ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି କିଛି ଦିନ ଚିନ୍ତାଦାୟକ ଥିଲା, ଏବଂ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ, ସେ ଶେଷରେ ଘରକୁ ଆସିବା ପରେ ଅନୁଭବ କରିଥିବା ସୁଖକୁ ମନେପକାଇଲା।

ଅମ୍ମି ପାଟି କରି କହିଲେ "ଅବଦୁଲ୍, ବହୁତ ଡେରି ହେଲାଣି। ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଥିଲି ଆଜି ବଜାରରୁ ମଟନ୍ ଏବଂ ଟମାଟୋ ଦରକାର। ଶୀଘ୍ର ଯାଇକି ଆଣ! ଦୋକାନ ବନ୍ଦ ହେବା ଆରମ୍ଭ ହେଇଗଲାନି" । "କିନ୍ତୁ ସାବଧାନ ରୁହ। ଏକ ମାସ୍କ ପିନ୍ଧ। କିଛି ସ୍ପର୍ଶ କରିବ ନାହିଁ। ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ରୁହିବ ... " ଅମ୍ମି ତାଙ୍କର ସତର୍କତା ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀର ଲମ୍ବା ତାଲିକା ଆରମ୍ଭ କରିସାରିଥିଲେ।

ଏହି ସମୟରେ ଜେଜେମା କହିଲେ "ମୋର ଉଚ୍ଚ ରକ୍ତଚାପ (ବିପି) ଔଷଧ ପ୍ରାୟ ସରିଯାଇଛି। ଔଷଧ ଦୋକାନରେ ଷ୍ଟକ୍ ଅଛି କି ନାହିଁ ଦେଖି ଆସିବ କି? "

"ଠିକ ଅଛି ମୁଁ ଯାଉଛି। କିନ୍ତୁ ମୁଁ କାଲି ଯିବି ନାହିଁ। କିମ୍ବା ଏହା ପରେ ଆଉ ଦୁଇ ଦିନ ପାଇଁ ଯିବିନି। ତେଣୁ ତୁମେ ଯାହା ଚାହୁଁଛ ତାହା ମୋତେ କୁହ! " ଅବଦୁଲ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ।

"ବେଟା, ମୋ ପାଇଁ ଏକ ଖବରକାଗଜ କିଣି ଆଣିବ ? ଯଦି ତୁମେ ପାଇବ ଆସନ୍ତାକାଲିର ମଧ୍ୟ ଆଣିଦବ! " ଅବ୍ବା ତାଙ୍କର ସାଧାରଣ ହାସ୍ୟରସ ସହିତ କହିଲେ। ଦାଦିଙ୍କ ଛଡ଼ା ସମସ୍ତେ ଟିକେ ଚିଡ଼ି ଗଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କର ଥଟ୍ଟା ହିଁ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସାମାନ୍ୟ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅନୁଭବ କରାଉଥିଲା।

ଅବଦୁଲ୍ ର ବଡ ଭଉଣୀ ବିଦେଶରେ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିଦିନ ରାତିରେ ଫୋନ୍ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ନୂଆ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଥିଲେ। ସେ ହିଁ ଅବଦୁଲ୍ଙ୍କୁ ଘରୁ ବାହାରକୁ ଯାଇ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ ଆଣିବାର ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ। ସେ କହିଥିଲେ, "ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ବୃଦ୍ଧ ଏବଂ ଅଧିକ ବିପଦରେ ଅଛନ୍ତି", ଆଉ କହିଥିଲେ ଯେ ଅବଦୁଲ୍ ର ଘରେ ଆଉ କ'ଣ କାମ ଅଛିକି? ସମ୍ପ୍ରତି, ସେ ଅବଦୁଲ୍ଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ବି ବାହାରକୁ ଗଲେ ମାସ୍କ ପିନ୍ଧିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ।

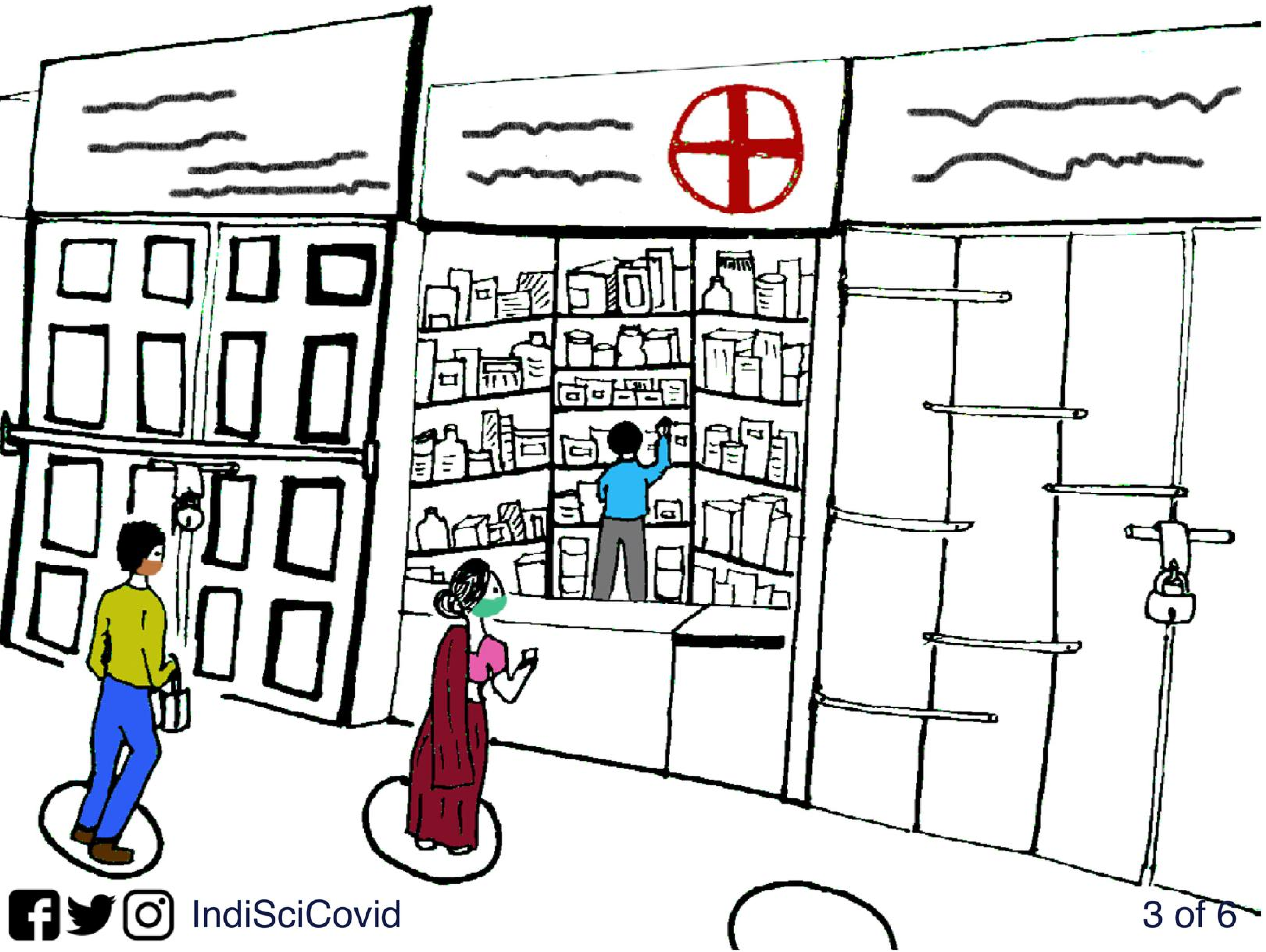

ଅବଦୁଲ୍ ର ଗୋଟିଏ ଧୁଆ ହୋଇଥିବା ମାସ୍କ ନେଲା ଯାହାକି ଜେଜେମା ଏକ ପୁରୁଣା ଓଢ଼ଣୀରୁ ସିଲେଇ କରିଥିଲେ। "ବାହାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ କବାଟ ପାଖରେ ରଖିଥିବା ସେହି ଶାଲ୍ ପିନ୍ଧ। " ଅମ୍ମି ନିବେଦନ କଲେ। "ଏହାକୁ ପିନ୍ଧିଲେ ଅତ୍ୟାଧିକ ଗରମ ହବ, ଆମ୍ମି! ମୁଁ ଆଉ ତାହା ପିନ୍ଧୁ ନାହିଁ, ମୁଁ ଘରକୁ ଫେରିବା ମାତ୍ରେ ପିନ୍ଧିଥିବା ପୋଷାକ ଧୋଇଦେବି। " ଅବଦୁଲ୍ ଚପଲ ପକାଇ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲା।

ଅବଦୁଲ୍ ପ୍ରଥମେ ଔଷଧ ଦୋକାନ ଏବଂ ପରେ ପନିପରିବା ଦୋକାନ ବାହାରେ ଗୋଲାକାର ଚକ୍ ମାର୍କିତ ସ୍ଥାନରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା। ଭଲ କଥା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ଅସୀମିତ ଫୋନ୍ ଯୋଜନା ଥିଲା - ଅନ୍ତତଃ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ସମୟରେ କଲେଜର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଇପାରିଲେ।

ସେ ଶେଷରେ ମାଂଶ ଦୋକାନରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ସେଇ ସମୟରେ ଅନ୍ୟ କେହି ନଥିଲେ। କରିମ ଚାଚା ମଟନ୍ କାଟୁଥିବା ବେଳେ ସେ ଦୋକାନ ପଛରୁ ଅବଦୁଲ୍କୁ ତା ଘର ଲୋକଙ୍କ ହାଲଚାଲ ପଚାରିଲେ। ପୁଣି କହିଲେ "ତମେ ଭାବୁଥିବ ଏହି ଲକଡାଉନ୍ କେବେ ଶେଷ ହେବ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଫୋନରେ ସମସ୍ତ ଖବର ପଢୁଥିବ, ନା? ସେମାନେ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି?" ଅବଦୁଲ୍ ତାର ଫୋନ ରଖିଦେଲା। ତାକୁ ପରିବାର ବାହାରର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଭଲ ଲାଗିଲା, ଯଦିଓ ସେ ଦୋକାନରୁ ଜୋରସେ ପାଟି କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମାସ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ଖଣ୍ଡନ ହେଉଥିଲେ ମଧ। "ଘରେ ସମସ୍ତେ ଭଲ ଅଛନ୍ତି। କେବଳ ଟିକେ ଚିନ୍ତିତ। ମୁଁ ଏହି ଲକଡାଉନ୍ ବିଷୟରେ ଜାଣି ନାହିଁ, ଚାଚା! ଏହା କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଚାଲିବାକୁ ଯାଉଛି। ଯୋଜନା କ'ଣ ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ନୁହେଁ! " ଅବଦୁଲ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା। ସେ ଆଉ କିଛି ସମୟ ଅଧିକ ରହି ବର୍ତ୍ତମାନର ଅର୍ଥନୈତିକ ପରିସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ କରିମ୍ ଚାଚାଙ୍କ ସହ କଥା ହେଲେ।

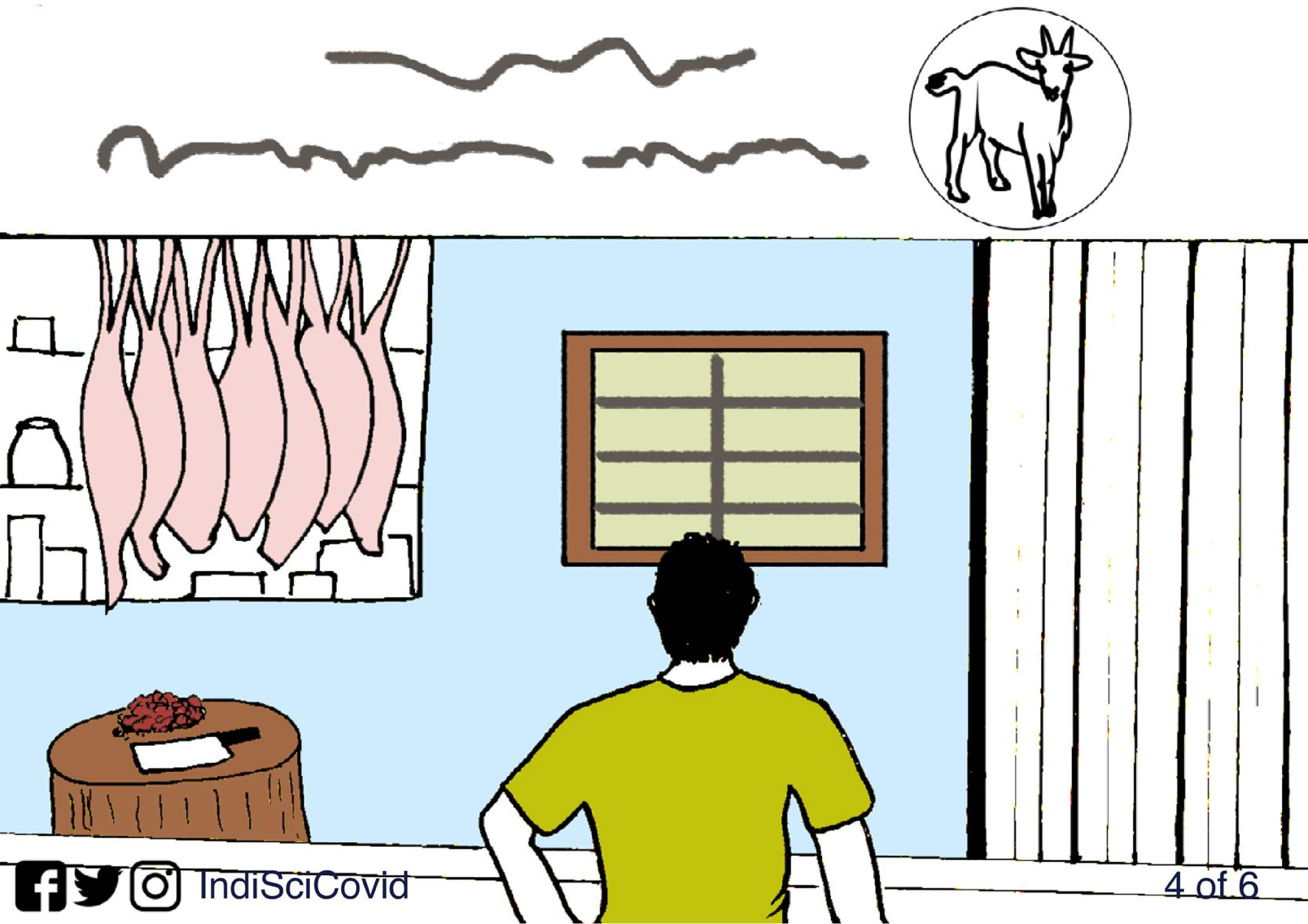

ଅବଦୁଲ୍ ଘରକୁ ଫେରିବା ପରେ ଅମ୍ମି କବାଟ ବାହାରେ ଏକ ଛୋଟ ମଗ ପାଣି, ସାବୁନ ଏବଂ ଶୁଖିଲା କପଡା ରଖିଥିଲେ। ସେ ଚପଲ କାଢ଼ି ତାକୁ ପାଣିରେ ଧୋଇ ପୋଛିଦେଲା। ଏହା ପରେ ସେ ଏକ କପଡାକୁ ସାବୁନ ପାଣିରେ ବୁଡାଇ ଔଷଧର କାର୍ଡବୋର୍ଡ ବାକ୍ସକୁ ପୋଛିଦେଲା। ଅମ୍ମି ଏକ ପରିଷ୍କାର ରୁମାଲ ଏବଂ ସାନିଟାଇଜରର ବୋତଲ ମଧ ରଖିଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଅବଦୁଲ୍ ତା ଫୋନ୍ ପୋଛି ଦେଲା। ଗତଥର ସେ ଫେରି ଆସିବା ପରେ ଏହା କରିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅମ୍ମିଙ୍କଠାରୁ ଗାଳି ଶୁଣିଥିଲେ । ଅମ୍ମି ଅବଦୁଲର ଫୋନ୍କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ନେଇଯିବାକୁ ଧମକ ଦେଇଥିଲେ।

ସେ ଭିତରକୁ ଆସି ମଟନ୍ ଏବଂ ପନିପରିବା ଅମ୍ମିଙ୍କୁ ଦେଲା । ଅମ୍ମି ନିଜ ଛୋଟ ଫ୍ରିଜରେ ଜିନିଷ ରଖିବା ପୂର୍ବରୁ ସବୁକିଛି ଭଲ ଭାବରେ ଧୋଇବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଅବଦୁଲ୍ ଔଷଧ ବାକ୍ସକୁ ଏକ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖି ଗାଧୋଇବାକୁ ଗଲା ଆଉ ପୋଷାକ ଏବଂ ମାସ୍କ ଧୋଇଲା ।

ଅବଦୁଲ୍ ଟେବୁଲ୍ ପାଖକୁ ଆସି, ଯତ୍ନର ସହିତ ଔଷଧର ବାକ୍ସ ଖୋଲି ବଟିକାକୁ ଏକ ଛୋଟ ଗ୍ଲାସ ବୋତଲରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କଲେ । ତା ଜେଜେମା ବୃଦ୍ଧ ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ କୋଭିଡ-୧୯ ର ପୀଡିତ ହବା ପାଇଁ ସେ ବହୁତ ଚିନ୍ତିତ ଥିଲେ। ସେ ମୁଖ୍ୟ ଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ଥିବା କୁଡ଼ାଦାନରେ କାର୍ଡବୋର୍ଡ ବାକ୍ସକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଲା। ତା'ପରେ ସେ କୌଣସି ଅବଶିଷ୍ଟ ଭାଇରସରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ସାବଧାନ ହୋଇ ହାତ ଓ ବୋତଲର ବାହାରକୁ ସାବୁନରେ ଧୋଇ ସେ କହିଲା, "ଏଠାରେ ତୁମର ଔଷଧ ରହିଲା ଜେଜେମା । ଗତକାଲି ଦୋକନରେ ଷ୍ଟକ୍ ଆସିଥିଲା। "

ବାଲକୋନୀରେ ଓଦା କପଡ଼ା ଶୁଖାଇଲା ବେଳେ ସେ ଅନୁତାପ କଲା ଯେ ସେ ତା'ର ଅବ୍ବାଙ୍କର ଖବରକାଗଜ ଆଣିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲା। କିଛି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ, ସେ ଭାବିଲେ, ଦିନସାରା ସମସ୍ତେ ଏହି ବିଷୟରେ ଆଉ କିଛି ଥଟ୍ଟା ଶୁଣିବାକୁ ପାଇବେ ।

ଏହି କାହାଣୀଗୁଡିକ ସାଧାରଣ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଚିତ୍ରଣ କରିବା ଏବଂ ଆମେ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ସୂଚନାକୁ ପ୍ରସଙ୍ଗଭିତ୍ତିକ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଟେ। ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ସରଳ କରିଥାଏ | ବୈଜ୍ଞାନିକ ସଠିକତା ପାଇବା ପାଇଁ ୱେବସାଇଟରେ ଥିବା ଦସ୍ତାବିଜ ଗୁଡିକୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ପଢନ୍ତୁ |